

Arrest

nr. 107 032 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig van Shahbazgara, Mardan in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U nam in DIR, Dogdara het autoverhuurbedrijf van uw vader over. U had sinds uw jeugd een vriend F.(...). F. (...)vroeg u om een auto voor twee dagen te huren omdat hij met vrienden naar Peshawar wilde rijden. F. (...)had familie in Peshawar en wou graag overnachten in Peshawar. Omdat F. (...) uw vriend was, vroeg u geen identiteitsdocumenten om de huur van de auto vast te leggen. Op 11 april 2012 controleerde de politie uw huurwagen die aan de weg geparkeerd stond. In uw huurwagen vond de politie explosieven en bomvesten. Uw neef, die politieagent was te Sheringal, belde u op en vertelde u over de vaststellingen door de politie. Uw neef kwam naar uw kantoor en lichtte u in. Uw neef, de politieagent, raadde u aan om weg te gaan, de politie ging u oppakken omdat u samenwerkte met de Taliban. U vertelde uw neef dat F. (...) de auto had gehuurd.

Nadat u deze informatie tegen uw neef had gezegd, kwam de politie naar uw kantoor en nam alles in beslag, documenten, auto's. Vervolgens gingen ze F. (...) arresteren in zijn woning. Dezelfde dag krijgt u telefoon van de Taliban die u bedreigden en lieten weten dat ze u gingen doden omdat F. (...) door uw verklaringen was opgepakt. De politie lichtte het leger in, die later ook naar uw kantoor kwam. Op 21 april 2012 verlaat u Pakistan en reisde u via Iran, Turkije, Griekenland Italië en Frankrijk naar België. Op 7 mei 2012 werd de wagen van uw broer beschoten. Uw vader die samen met uw broer in de wagen zat, werd gedood. U kwam op 24 juni 2012 in België toe, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, twee first information reports (FIR), uw domiciliebewijs, een elektriciteitsfactuur en lege invuldocumenten van het autoverhuurbedrijf A. (...).

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u uw vriend F. (...) een auto had verhuurd waarin de politie bomvesten en explosieven vond. Na uw verklaringen werd F. (...) gearresteerd. De politie verdacht u van samenwerking met de Taliban en u kreeg doodsb bedreigingen van de Taliban, van Fazlullah – Tehrik-e-Taliban, omdat op basis van uw verklaringen F. (...) werd opgepakt (CGVS p. 5, 6, 10, 15). Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich sinds uw vertrek uit uw land niet meer hebt geïnformeerd over de huidige stand van zaken rond F.(...), uw jeugdvriend die de auto huurde waarin politie bomvesten en explosieven vond, en de gevolgen voor hem na zijn arrestatie, terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat u omwille van F. (...) ernstige problemen kreeg met zowel de Taliban als de politie (CGVS p. 10). U werd gevraagd of u nog nieuws had over zijn arrestatie en over de verdere gevolgen voor hem van zijn arrestatie (CGVS p. 12). U antwoordde dat als iemand wordt opgepakt, dan zal niemand nieuws hierover vernemen, zeker wanneer er een band met de Taliban is. U had geen vragen gesteld omdat niemand iets zou weten (CGVS p; 12). Opgemerkt moet worden dat F. (...) de aanleiding is van uw problemen, met de Taliban en met de politie / leger, bijgevolg kan redelijkerwijs verwacht worden dat u een bijzondere interesse vertoont in zijn problemen en dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, te meer uit uw verklaringen gebleken is dat u in België nog contact onderhoudt met personen uit Pakistan, uw broer, uw vriend (CGVS p. 7) en u bijgevolg de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig. Uw verklaring dat u er niet naar vroeg omdat niemand iets weet (CGVS p. 8) is weinig overtuigend.

U verklaarde de politie te vrezen omdat zij naar uw kantoor kwamen. U gaf aan dat zij u probeerden te arresteren omdat u een auto had verhuurd aan uw vriend F. (...) (CGVS p. 15). Wat betreft uw vrees ten aanzien van de politie moet opgemerkt worden dat nergens in uw verklaringen er enige aanwijzingen zijn terug te vinden waaruit blijkt dat u door de politie zou gevisieerd zijn of dat u het risico loopt door de politie vervolgd te worden. Het zou trouwens niet onlogisch zijn dat wanneer u een auto verhuurt aan iemand, en in deze auto explosieven en bomvesten werden teruggevonden, de politie u hierover wil ondervragen. Dit wil niet zeggen dat men u wil vervolgen. Bovendien gaf uw aan dat F. (...), de huurder van de auto, na uw verklaringen werd gearresteerd (CGVS p. 15) , wat eveneens in uw voordeel pleit. Tevens kon u beroep doen op uw neef, de politieagent. Hij was kennelijk overtuigd van uw onschuld en zou voor u kunnen getuigen in deze zaak (CGVS,p.17). Kortom, nergens in uw verklaringen zijn enige aanwijzingen terug te vinden dat de autoriteiten u onterecht zouden veroordelen. Vastgesteld dient te worden dat uw vrees voor uw autoriteiten ongegrond is.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van de Taliban, hierover dient opgemerkt te worden dat de feiten hierrond niet geloofwaardig zijn. Ter ondersteuning van uw bewering problemen te hebben omwille van de auto die u verhuurd had aan F. (...) en de bedreigingen door de taliban na de arrestatie van F. (...), legde u twee 'FIR's voor. Er dient het volgende te worden opgemerkt. Een FIR kan niet beschouwd worden als een begin van bewijs. Uit de procedure van een FIR blijkt dat iedereen een verklaring kan afleggen en laten registreren (informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal werd aan het dossier toegevoegd). De FIR d.d. 21 april 2012, die u voorlegt beschrijft enkel de vaststellingen die werden gedaan na controle door de politie van een wagen met nummerplaat 7270/SWAT. Nergens in deze FIR is enige verwijzing naar u of naar mogelijke gevolgen voor u. De FIR d.d. 7 mei 2012 zijn verklaringen van uw broer. Het is bevreemdend dat uw broer meer informatie geeft

over uw voorgeschiedenis en uw vlucht, dan over de concrete omstandigheden van de aanslag waarbij uw vader werd gedood, terwijl een FIR de aanleiding kan zijn voor een begin van een onderzoek naar deze aanslag. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de politie niet meer concrete informatie zou hebben gevraagd over de feiten. Slechts objectieve documenten over de aanslag zouden de moord op uw vader en de dreiging van de taliban kunnen attesteren.

Bovendien moet vastgesteld worden dat, incoherent met uw verklaringen, de FIR melding maakt dat uw vader en broer met de wagen van de bazaar naar huis reden, terwijl u beweerde dat uw vader en broer onderweg waren naar de moskee om gebeden te doen (CGVS p. 6). Deze incoherentie doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen en van de voorgelegde FIR. Verder moet opgemerkt worden dat u verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u de inhoud van de door u voorgelegde FIR's niet weet omdat u geen opleiding genoot en u niet in staat bent Urdu te lezen. Op de vraag of u achter de inhoud van de FIR's had gevraagd, liet u weten dit niet te hebben gedaan omdat u dacht dat er beschreven stond wat er met u was gebeurd (CGVS p. 13). Gezien u deze FIR's voorlegde tijdens uw gehoor om uw verklaringen te staven, is het merkwaardig dat u dergelijke houding aanneemt over de inhoud van deze documenten. Het is redelijk te verwachten dat als u documenten voorlegt u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten. Bovendien gezien u beweerde het Urdu niet te kunnen lezen, is het belang om te vragen wat de inhoud is van de opgestuurde documenten groter, daar u zeker dient te zijn dat u de juiste documenten zou voorleggen. Uw gebrek aan interesse in de door u voorgelegde documenten ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielverklaringen. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat mits fraude alle soorten documenten bekomen kunnen worden in Pakistan. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met overtuigende en geloofwaardige verklaringen, in casu niet het geval. Bovenstaande elementen hebben betrekking op de kern van uw asielrelaas en uw ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban. Gezien deze vaststellingen, uw gebrek aan interesse en de incoherentie, maakt u de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban niet aannemelijk.

Verder moet eveneens vastgesteld worden dat uw kennis over de omstandigheden rond de aanslag op uw broer en vader, waarbij uw vader werd gedood, zeer beperkt is. U gaf aan dat u niet wist op welke dag uw vader werd gedood, noch waar hij juist werd neergeschoten (CGVS p. 5). Bovendien moet vastgesteld worden dat u na dat u van familie vernam dat uw vader en broer werd beschoten en uw vader werd gedood, u geen contact nam met uw broer of familie om meer informatie te verzamelen over deze ernstige gebeurtenis met voor u belangrijke en dichte familieleden. Uw beperkte kennis over de aanslag op uw broer en vader, uw gebrek aan interesse in deze gebeurtenis en uw gedrag na dat u op de hoogte werd gebracht van de aanslag, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent – zoals aangegeven staat in het door u neergelegde domiciliëbewijs –, maar u hebt het niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. Gezien u een gezonde jongeman bent die werkzaam was in een autoverhuurbedrijf, zijn er geen redenen, waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies in positieve zin kunnen wijzigen. Uw identiteitskaarten (één oude en één kopie van het recente) en uw domiciliëbewijs, bevatten persoonsgegevens die zonder meer kunnen aanvaard worden. De onaannemelijkheid van de twee voorgelegde FIR's werd hierboven

reeds gemotiveerd. De elektriciteitsfactuur geeft het adres (...) weer en verwijst niet naar uw autoverhuurbedrijf. De lege invuldocumenten van het autoverhuurbedrijf A. (...), verwijst naar een autoverhuurbedrijf dat genaamd A. (...) is, waar de chief executive T. A. (...) is. Deze lege invuldocumenten toont niet aan dat dit verhuurbedrijf uw eigendom is, noch kan uit dit documenten afgeleid worden waar en wanneer u werkzaam was in dit bedrijf. Wat er ook van zij, deze documenten (en het feit dat u al dan niet eigenaar bent van een autoverhuurbedrijf) kunnen de elementen van ongegrondheid en ongeloofwaardigheid niet herstellen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde dat uw (originele) identiteitskaart in Pakistan was achter gebleven (DVZ, punt 21). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw originele identiteitskaart door de smokkelaar in Iran met een schaar werd doorgeknipt (CGVS p. 12). U werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen en verklaart dat het origineel in Dogdara, Pakistan bleef en dat de smokkelaar de gekleurde kopie had vernietigd. U beweerde dat jullie de kleurenkopie van de identiteitskaart het origineel noemen (CGVS p. 13). Deze uitleg overtuigt niet, daar u uw verklaringen aanpaste en een kleurenkopie niet kan beschouwd worden als een origineel. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw originele identiteitskaart om bepaalde redenen achterhoudt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing één voor één. Ze vat haar betoog aan door te stellen: *“Vermoedelijk gaat verweerster in haar redenering eraan voorbij dat verzoeker wel door ‘die vriend’ in de problemen is geraakt en hierdoor zijn land van herkomst diende te verlaten. Verzoeker wenst tevens te verduidelijken dat F. (...) inderdaad een vriend was uit zijn jeugd doch hij wenst deze liever te bestempelen als een kennis dan als een dichte vriend. Gelet op het feit dat F. (...) werd gearresteerd door de Politie, zag hij het ook niet als noodzakelijk om zelf op onderzoek uit te trekken waar hij werd ondergebracht en of hij reeds in vrijheid was gesteld. Een dergelijke houding, die als ‘afkeer/teleurstelling’ kan bestempeld worden (verzoeker moest uiteindelijk zijn thuis en familie achterlaten gelet op de dreiging van de Taliban en de politie), kan derhalve niet geïnterpreteerd worden alsof hij geen interesse had in zijn land van herkomst. Verzoeker vermoedt tevens dat het dossier F. (...) behandeld wordt door de zogenaamde ‘Special Forces’ in Pakistan, welke bevoegd zijn voor het onderzoek en de ondervraging van individuen welke meewerkten met de Taliban.”*

De Raad is van oordeel dat de houding van verzoeker ten aanzien van de evolutie van de situatie van F. geen determinerend motief is voor het beoordelen van zijn asielrelaas. Redelijkerwijze is het mogelijk dat verzoeker een houding van “afkeer” en “teleurstelling” aanneemt ten aanzien van zijn jeugdvriend en de problemen die deze persoon voor hem veroorzaakt heeft. Dit betekent niet automatisch dat er een gebrek is aan interesse aangaande F.’s situatie. Het is echter loutere speculatie vanwege de verzoekende partij waar zij stelt dat de “special forces” bevoegd zouden zijn voor het dossier van F. en dit blijkt geenszins uit de verklaringen van verzoeker. De Raad meent dan ook dat dit een losse bewering is die op generlei wijze gestaafd wordt. Waar de verzoekende partij stelt dat verzoeker F. eerder bestempeld als een kennis dan een dichte (jeugd)vriend, wijst de Raad er op dat verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat F. een jeugdvriend was, dat zij samen uitstappen deden (gehoorverslag p. 15), dat hij een goede vriend was en dat hij bij het “huren” van de auto niet vroeg naar F.’s identiteitskaart en hij niet hoefde te betalen (gehoorverslag p. 16) wat impliceert dat F. inderdaad een vriend was, minstens meer was dan een (gewone) kennis.

Vervolgens betwist de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er geen aanwijzingen zijn voor verzoekers vrees dat de autoriteiten hem vervolgen: *“Verweerster haalt in haar redenering aan dat door het feit dat de neef van verzoeker politieagent was, en het onderzoek leidde, er kan vanuit gegaan worden dat deze agent zou geloven in zijn onschuld en hij niet onterecht zou veroordeeld worden. Niet is echter minder waar! Reeds bij het interview stelde verzoeker dat zijn neef inderdaad meewerkte aan het onderzoek, MAAR hij raadde hem aan om Pakistan te verlaten! Zijn neef zat in de best geplaatste positie om te kunnen oordelen, hoe de politiediensten over verzoeker dachten in dit hele verhaal. Verzoeker werd bezocht door de Politie en het leger en zijn volledige hebben en houden werd in beslag genomen. De link met de Taliban was ook door de politie en het leger snel*

gelegd. Verzoeker en zijn neef vermoedden dan ook dat ze er eenvoudigweg zouden vanuit gaan dat hij lid was van de Taliban."

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing nergens vermeld staat of afgeleid kan worden dat de neef van verzoeker het onderzoek leidde. Daarnaast toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de autoriteiten actief naar hem op zoek waren (hetzelfde geldt overigens voor de vervolging door de Taliban). Er zijn geen elementen in het dossier die erop wijzen dat de politie en het leger verzoeker zouden willen ondervragen en vervolgen.

De Raad meent dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het CGVS moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Voorts voert de verzoekende partij aan dat verzoeker twee FIR's neerlegde ter staving van zijn vrees ten aanzien van de Taliban: *"Een dergelijke FIR kan vergeleken worden met een proces-verbaal in België waarbij aangifte wordt gedaan van een bepaald feit. Zo beslaat de eerste FIR de aangifte van de bedreiging door de Taliban. Zoals hierboven uiteengezet, is het inderdaad zo dat verzoeker een telefonisch oproep ontving vanwege de Taliban, die zich wilde wreken omwille van het feit dat verzoeker (door het verklikken van F. (...)) ervoor gezorgd had dat F. (...) werd opgepakt en zo de dreiging door de Taliban met explosieven en bomvesten aan het licht was gekomen. Verzoeker wist dat de Taliban hem zou zoeken.*

Uiteindelijk vluchtte verzoeker en toen hij in Griekenland verbleef nam hij contact op met zijn achtergebleven familie in Pakistan. Daar vernam hij dat zijn vader werd doodgeschoten toen het voertuig van zijn broer werd geraakt. Ook hiervan werd aangifte gedaan bij de Politie. Zo getuigt de tweede FIR.

Gelet op de ons gekende informatie rond de Taliban lijkt het niet onwaarschijnlijk dat wanneer een van hun leden verraden wordt, men zich gaat wreken op de verrader. Wanneer de verrader niet gevonden wordt, gaat men uiteraard de familie van verrader viseren...

Wat het overlijden van zijn vader betreft, blijft verzoeker erbij dat zijn vader op weg was naar de Moskee maar dat hij via de bazaar naar de Moskee reed."

De Raad is van oordeel dat een FIR niet gelijk gesteld kan worden aan een proces-verbaal uit België, gelet op de sterke corruptie en documentenvervalsing in Pakistan (zie de SRB in het administratief dossier). De bestreden beslissing wijst er terecht op dat: *"Ter ondersteuning van uw bewering problemen te hebben omwille van de auto die u verhuurd had aan F. (...) en de bedreigingen door de taliban na de arrestatie van F. (...), legde u twee 'FIR's voor. Er dient het volgende te worden opgemerkt. Een FIR kan niet beschouwd worden als een begin van bewijs. Uit de procedure van een FIR blijkt dat iedereen een verklaring kan afleggen en laten registreren (informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal werd aan het dossier toegevoegd). De FIR d.d. 21 april 2012, die u voorlegt beschrijft enkel de vaststellingen die werden gedaan na controle door de politie van een wagen met nummerplaat 7270/SWAT. Nergens in deze FIR is enige verwijzing naar u of naar mogelijke gevolgen voor u. De FIR d.d. 7 mei 2012 zijn verklaringen van uw broer. Het is bevreemdend dat uw broer meer informatie geeft over uw voorgeschiedenis en uw vlucht, dan over de concrete omstandigheden van de aanslag waarbij uw vader werd gedood, terwijl een FIR de aanleiding kan zijn voor een begin van een onderzoek naar deze aanslag. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de politie niet meer concrete informatie zou hebben gevraagd over de feiten. Slechts objectieve documenten over de aanslag zouden de moord op uw vader en de dreiging van de taliban kunnen attesteren.*

Bovendien moet vastgesteld worden dat, incoherent met uw verklaringen, de FIR melding maakt dat uw vader en broer met de wagen van de bazaar naar huis reden, terwijl u beweerde dat uw vader en broer onderweg waren naar de moskee om gebeden te doen (CGVS p. 6). Deze incoherentie doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen en van de voorgelegde FIR. Verder moet opgemerkt worden dat u verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u de inhoud van de door u voorgelegde FIR's niet weet omdat u geen opleiding genoot en u niet in staat bent Urdu te lezen. Op de vraag of u achter de inhoud van de FIR's had gevraagd, liet u weten dit niet te hebben gedaan omdat u dacht dat er beschreven stond wat er met u was gebeurd (CGVS p. 13). Gezien u deze FIR's voorlegde tijdens uw gehoor om uw verklaringen te staven, is het merkwaardig dat u dergelijke houding aanneemt over de inhoud van deze documenten. Het is redelijk te verwachten dat als u documenten voorlegt u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten. Bovendien gezien u beweerde het Urdu niet te kunnen lezen, is het belang om te vragen wat de inhoud is van de opgestuurde documenten groter, daar u zeker dient te zijn dat u de juiste documenten zou voorleggen. Uw gebrek aan interesse in de door u voorgelegde documenten ondermijnt verder de aannemelijkheid

van uw asielverklaringen. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat mits fraude alle soorten documenten bekomen kunnen worden in Pakistan. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met overtuigende en geloofwaardige verklaringen, in casu niet het geval. Bovenstaande elementen hebben betrekking op de kern van uw asielrelaas en uw ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban. Gezien deze vaststellingen, uw gebrek aan interesse en de incoherentie, maakt u de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban niet aannemelijk."

De argumentatie van verzoeker overtuigt niet en weerlegt de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing niet *in concreto*.

Belangrijk is ook de vaststelling omtrent verzoekers vage verklaringen, gebrek aan kennis en interesse aangaande de dood van zijn vader. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij louter de asielmotieven herhaalt, wat geen ontkrachting is van de motieven van de bestreden beslissing en het motief uit de bestreden beslissing bevestigt. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer: *"Verder moet eveneens vastgesteld worden dat uw kennis over de omstandigheden rond de aanslag op uw broer en vader, waarbij uw vader werd gedood, zeer beperkt is. U gaf aan dat u niet wist op welke dag uw vader werd gedood, noch waar hij juist werd neergeschoten (CGVS p. 5). Bovendien moet vastgesteld worden dat u na dat u van familie vernam dat uw vader en broer werd beschoten en uw vader werd gedood, u geen contact nam met uw broer of familie om meer informatie te verzamelen over deze ernstige gebeurtenis met voor u belangrijke en dichte familieleden. Uw beperkte kennis over de aanslag op uw broer en vader, uw gebrek aan interesse in deze gebeurtenis en uw gedrag na dat u op de hoogte werd gebracht van de aanslag, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen."*

Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder, de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting.

Tot slot betwist de verzoekende partij in dit middel het binnenlandse beschermingsalternatief. Zij meent dat verzoeker zich niet zou kunnen vestigen in één van de voorgestelde steden omdat de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken afraadt in deze steden te verblijven. Verder stelt de verzoekende partij nog dat verzoeker bijvoorbeeld in Karachi op 1400 à 1500 kilometer van zijn familie zou wonen.

De Raad is van oordeel dat het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst irrelevant is daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft."*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

De bestreden beslissing stelt: *"Gezien u een gezonde jongeman bent die werkzaam was in een autoverhuurbedrijf, zijn er geen redenen, waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen."*

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij in een van de vermelde steden zou verblijven, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Het feit dat Karachi op 1400 of 1500 kilometer ligt van zijn familie is hiervan geen weerlegging.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48 van de vreemdelingenwet, Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielmotieven herhaalt en opnieuw wijst op het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Deze argumentatie overtuigt de Raad niet (zie supra).

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar een aantal stukken gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 3, reisadvies Pakistan en stuk 4, ACCORD, veiligheidssituatie Pakistan) om de terreurdreiging in de provincie Punjab aan te duiden, de corruptie (<http://www.wijblijvenhier.nl/17199/miljoenen-in-opstand-tegen-corruptie-in-pakistan>) en Anti-corruptie-rellen in Pakistan, <http://nos.nl/artikel/461980-anticorruptierellen-in-pakistan.html>) te duiden en de criminaliteit.

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Pakistan en naar algemene mensenrechtenrapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke: zij blijft immers steken in algemene verwijzingen naar maatschappelijke problemen waar Pakistan mee kampt.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS